

Operator dyrogesteronefabriek John Wagner

MET JE HAREN IN DE WIND

Vorig jaar moest John Wagner wegens een hernia afstand doen van één van zijn grote liefdes: de Harley Davidson. Het verdriet is alweer voorbij. Hij rijdt nu met zijn vrouw een keek cabrioletje. Het gevoel van vrijheid, dat is het belangrijkste.

"Een Heritage Classic 1300 cc was het, de Harley Davidson. Je weet wel: laag, breed, het stuur iets hoger. Het meest bijzondere eraan: de kracht die je voelt onderin, het gepokkel, de lange slag. Je kunt ze tellen, de slagen, pokpokpokpok."

Weemoed houdt zich schuil achter het montere gezicht van John Wagner (54). "Het is geen snelle motor, maar sterk... We maakten toertochten met vrienden, door Nederland, België, Frankrijk. Mijn vrouw achterop, genietend van het uitzicht. Heerlijk. En elke keer poetsen hè. Als er een beetje zand op zat, hup met je plumeautje. Dat is de liefde die je teruggeeft, zeg ik altijd."

Opstandig

"Ja, ik vond het moeilijk om hem weg te doen, die motor. Het is een symbool van vrijheid. Mijn vader is overleden in dezelfde tijd, dat kwam erbij. Ook een hoofdstuk dat ik afsluiten moest. Hij was marineman, mijn vader, heeft als 12-jarige jongen met zijn moeder in een Jappenkamp gezeten. De pijn zat diep, hij heeft nooit ergens over willen praten. En hij was streng voor mijn broer en mij. Dat draag je mee, ja, zeker. Ik ben heel opstandig geweest..."
"Met kunst- en vliegwerk heb ik mijn LTS-diploma gehaald. 'En nu aan het werk,' zei mijn ouweheer, en zo werd ik op mijn vijftiende

machine-bankwerker bij Electrolux. Eerst veel lullige karweitjes natuurlijk: boortjes slijpen, krullen vegen, tonnetjes draaien. Daarna werd het leuk."

Nachtmerries

"Zelf ben ik ook streng voor mijn kinderen geweest. Té streng, maar dat zag ik pas toen ze het huis uit waren. Ik heb het ze wel kunnen zeggen, gelukkig. Ons contact is goed, we zien elkaar vaak, mijn dochter belt om de haverklap." "Ik vraag me wel eens af hoe het zou zijn geweest als ik een betere opleiding had gehad. Niet dat ik het slecht heb nu, maar dat zijn zo van die dingen. In diensttijd heb ik een cursus technisch tekenen gedaan. Bij Electrolux ben ik nog een korte tijd keukenplanner geweest. Maar al dat zitten is niets voor mij. Toen kwam ik bij Akzo in het onderhoud van katalysatoren. Vaak zat ik daar 's nachts helemaal alleen. Er was zo'n hoog raampje, met een boom ervoor. Zat je de hele tijd naar zo'n zwaaiende boom te kijken. Ik kreeg er nachtmerries van."

Bouwpraat

"In 1981 kwam ik hier in Weesp, op de vitamine D, in het oude gebouw. Het stonk en je moest ontzettend veel trappen lopen, maar ik voelde me in het bedrijf onmiddellijk thuis. Al die open ruimtes, dat groen overal, echt heel prettig."

Veel gelachen ook. We waren met zestien man, allemaal halve Amsterdammers, dan weet je het wel. Een hoop bouwpraat. Het is nu een stuk serieuzer. Good Manufacturing Practice? Moet je voorstellen! We werkten toen met vaten van 200 liter, je schepte karren af uit open ketels. En als je vieze handen had, pakte je gewoon de eerste de beste vloeistof om ze te poetsen."

Blauwe jas

"In 2004 zijn we gestart in deze nieuwe drogesteronefabriek. Een gesloten systeem, iets totaal anders. Op de computer zie je wat er gebeurt: de retro(ketaal), de dydro, de acties." De vingers van John flitsen over het scherm, waar woorden opduiken als 'koek strijken', 'overvoeren', 'bestralen', 'kristalliseren'. Om hem heen de praktijk van alledag: ketels als onderzeeërs waarin moleculen tot medicijn worden opgewerkt. Voor de leek is het weinig minder dan tovenarij.

John moet wachten op de derde keer 'overvoeren', waarbij de operator handmatig stikstof toevoegt als de ketel dreigt over te koken. Hij overbrugt de twee à drie minuten op zijn favoriete uitkijkpunt: een metalen noodtrap langs het WOL-gebouw. Stroompjes medewerkers trekken richting kantine voor de lunch. John weet wat ze denken. "Kijk, daar staat weer zo'n operator niets te doen, in zijn

blauwe jas.' Nee echt," verzekert John, "zo wordt gedacht, je merkt het elke dag. Loop je in burgerkleding over het terrein, groet iedereen je vriendelijk. Heb je je blauwe jas aan, zien ze je niet staan."

Wit spul

"Of ik het erg vind? Het kan erger hoor. Ik heb een mooie, lieve vrouw, twee leuke kinderen, twee kleinkinderen, een mooi huis. En kijk daar eens, dat cabrioottje. Die hebben we in plaats van de motor. Voel je toch de wind in je haren. En dromen hebben we nog genoeg, dus wat wil ik nog meer?"

"Wat ik aan dit werk wel moeilijk vind af en toe is dat je nooit ziet wat het wordt en wat ermee gebeurt. Ik kan je vol trots laten zien wat ik thuis allemaal in elkaar heb geklust: een complete wandkast, allerlei meubels. Maar hier: het gaat er wit in en komt er wit uit. En je gaat niet op een verjaardag lopen roepen wat een fantastisch wit spul je die dag weer hebt gemaakt."

"Aan de andere kant: het is wel wit spul dat veel vrouwen door zware tijden helpt. En ik zou het verschrikkelijk vinden als ik een keer een fout maak en een deel van de productie verloren gaat, daar lig ik 's nachts wakker van. Dus als ik er zo over nadenk: ja, ik zou eigenlijk elke dag trots moeten zijn als ik mijn werk weer goed heb gedaan." (YvO)

